

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Զեմ ուզեր աշխարհն փիզիք օրէնքով լոկ կառավարուի,
Կ'ուզեմ հըրաշքն ալ հոն դեր ունենայ,
Որ հոգին անոր քեւերուն քառած աստղերուն տարուի
Ու յաւերժութեան ինքզինքը բանայ:

Կեանք աղուոր ես ու տըգեղ,
Մըշտանորոգ, մըշտանոր,
Էրագ ես սուտ ու շըքեղ,
Պատիժ ես դուն ու շընորհ:

Ես եմ անձը կեդրոնական (եսս է միակ վաւերական),
Երբ ես չըկամ, ա'լ չը խորհիմ եւ ալ չըզգամ,
Իմաստն ի'նչ է տիեզերքին,
Իր գոյութեան, իր իմաստին ես եմ վըկան:

Օ' մըշմարտութիւն, իրա՞ւ ես արդեօք, քէ կեղծիք ու սուտ,
Լոյսի պէս յըստակ կը քըլիս ինձ', մերք գիշերուան պէս
Երբեմն բարի սա արևուն պէս ջերմ ու լուսեղէն, Դմութ-
Մերք Աստուծոյ պէս գըթոտ, ու մերք ալ մահուան պէս
[անգութ:

Տէր, բաւ է ա'լ անձկութիւնն այս,
Այս ըսպատումն անպէտ...
Է՞ր կը տանիս զիս մաս առ մաս,
Ընկէն դիր վերջակէտն:

Ես պատեհութեան խաղ ու խաղալիկ,
Անսահման ծովու ես չընչին ալիք,
Ես մահկանացու՝ խեղճուկ եւ անհար,
Ես մեղքի մեհեան, սրբութեան տաճար:

Գարունները երբեք պիտ' չըդառնան ա'լ ետ,
Սիրտըդ պիտ' չը ճախրէ սարերն ի վեր վէտ-վէտ...
Որքա՛ն երկար փախս՝ համբուդ վերջն է մի փոս,
Ա'խ, մեղք եմ նիգերըդ եւ անիմաստ, ափսո՛ս:

Աստուծոյ պէս անհոգ նընջել,
Զը տառապիլ, չը քըք-մընջել,
Ա'լ չը լըսել քովիչ ձայներ...
Իմեն յուշ ու պատկեր ջընջել:

Այնպէս երգէ որ երգերըդ ժամանակէն չը մաշին,
Որ փարատեն՝ իմաստութեամբ՝ մըքութիւնը մըշուշին,
Դարեր ալ վերջ՝ ընթերցողը քէ հանդիպի երգերուդ,
Անոնց քեւին քառած՝ երթայ դէպ՝ ակնադրիւրը լոյսին:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ